

CAP

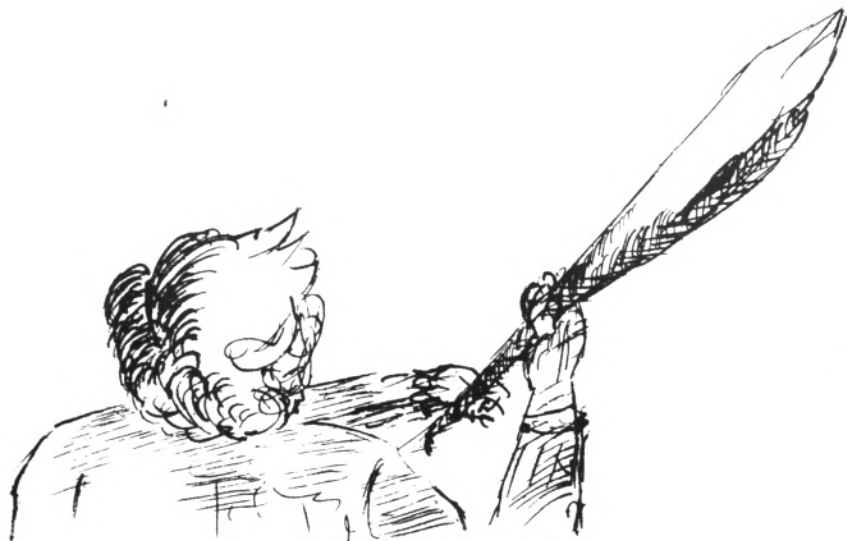
VERMELL

Nº 78

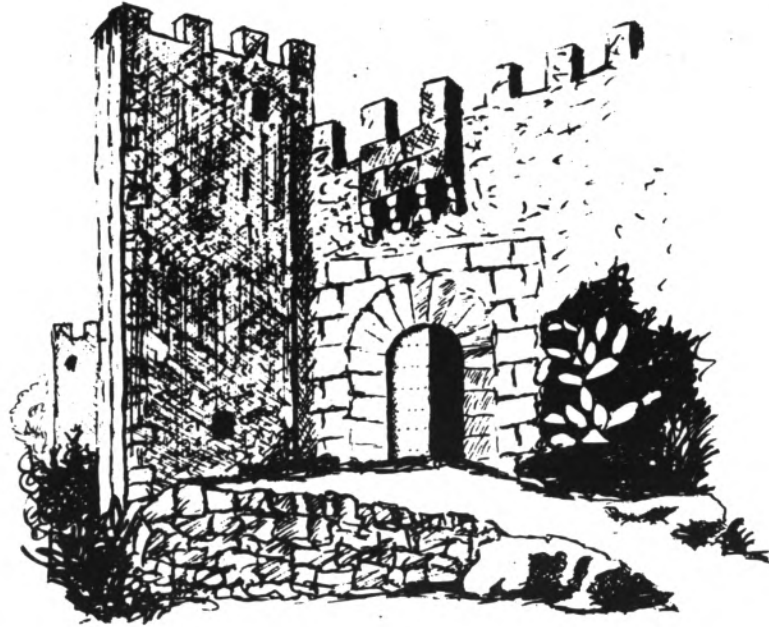
CAPDEPERA - CALA RAJADA

JUNY 1987

**DRIVE
GOOD**

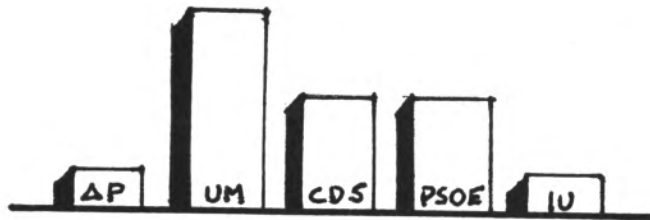

portalet

ELECCIONS PASSADES, COQUES MENJADES

Ha guanyat Unió Mallorquina, ell ha estat en Joan Pascual, a l'espera de possibles pactes. I ara, al PORTALET, no sabem per quina regla de tres, li correspon analitzar els resultats electorals.

La llista presentada per UM, amb 900 vots, és la més votada des que es celebren eleccions a l'Ajuntament. Si feim memòria i ens remuntam a l'any 1979, l'U.C.D. n'aconseguí, així mateix, 885. En quatre anys de poder municipal, UM ha augmentat en 195 vots. Aquestes dades, sigui quina sigui l'opinió que ens pugui merèixer el partit, són d'admirar i obliguen a la reflexió a uns i altres.

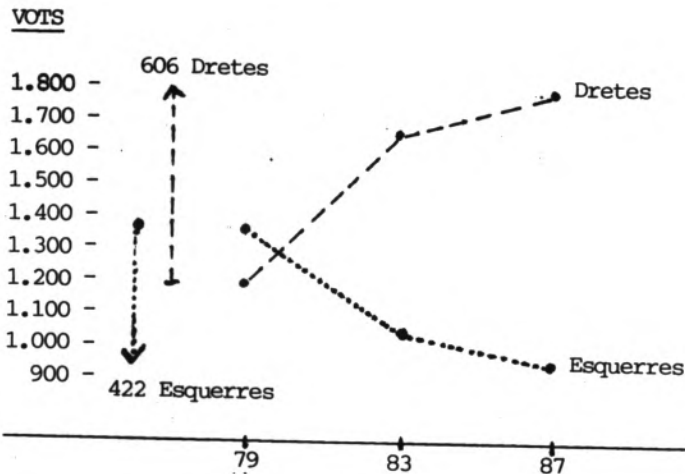
AP ha vista disminuïda la concurrència en un 54'9% (238 vots), quedant, per tant, la seva presència a La Sala en un sol regidor. També provoquen aquests números la recerca de les causes de tan gran retrocés.

Amb 589 paperetes, el 21'75% dels vots, el CDS aconsegueix una implantació força important en el municipi, si bé s'ha de considerar el fet de que els seus dos màxims líders són veterans de la política local.

El PSOE ha recuperat 98 vots des de les passades eleccions i s'atraca -n'hi manquen 87- als resultats obtinguts a l'any 1979. Al revés de la tendència general, el PSOE es recupera a Capdepera, encara que no lo suficient com per traspassar la difícil barrera dels tres regidors.

IU, potser com a càstic per l'abstencionisme polític practicat al llarg dels vuit anys d'ajuntament democràtic, ha vist disminuït en un 56'3% el nombre d'electors, quedant-se amb un únic regidor.

Si acceptam com a vàlida la distinció política dretes-esquerres, resulta del tot curiós i interessant observar el següent gràfic:

Queda clar que la situació de partida s'ha invertit, que la dreta -no analitzarem aquí les raons- s'ha anat guanyant la confiança de l'electorat i que l'esquerra no ha sabut articular una política capaç d'il·lusionar al poble. El tòpic de que Capdepera és un poble d'esquerreres ha esdevingut fals.

Si feim ara la partició Capdepera/Cala Rajada, veim que UM té forta implantació a Capdepera, 562 vots/338. El PSOE, 399/296. S'inverteix la relació en el cas del CDS, 231/362. AP, 125/165. IU, 112/124. A destacar el gran nombre d'electors d'UM a Vila Nova, 309, que representen el 34'3%, i els del CDS a la Casa del Mar, 219, que li representen el 36'9%.

Fins aquí unes dades. Evidentment, en podríem afegir moltes més per a l'anàlisi electoral. Ara, que cadascú en tregui conclusions i solucions.

Enhorabona a tots i especialment als guanyadors..

PLAÇA DES SITJAR

CENTENARI També aquest és un aspecte de l'actualitat al que dedicam bona part de les nostres pàgines. Ens referim, naturalment, al Centenari de les Monges Franciscanes a Capdepera. La festa que tengué lloc el diumenge dia 7 de juny, fou una demostració palesa de que allò que surt del cor del poble no necessita d'altres suports. Tot Capdepera i Cala Rajada es pot dir que, d'una manera o altra, pregué part en una autèntica manifestació d'estima vers les monges. Des dels jocs infantils del dematí, en els que les mateixes monges participaren, fins i tot les més velles, fins al refresc de darrera hora, passant per la missa solemne, tot fou una demostració inoblidable i que, ben segur, quedarà gravat per a sempre en el cor de tots. Gràcies a les monges i enhorabona a tots. El poble, una vegada més, ha sabut donar resposta quan ha fet falta.

ELECCIONS Aquest és un assumpte del que ens n'ocupam a distintes seccions d'aquest número i que no necessita, aquí, moltes més explicacions. Si de cas deixar constància de la normalitat absoluta en que es desenvolupà l'acte electoral i un índex habitual de participació ciutadana. Com a notes negatives, el fet de que els partits aferrassin cartells de propaganda per tot, allà on tocava i allà on no, així com els problemes del cens electoral que impediren la votació d'un bon grapat d'electors. S'hauria de mirar quin sistema s'utilitza, però no pot ser que tanta gent es quedi fora poder exercir el dret a elegir els seus representants. A aquests ciutadans desconeguts, bé que se'ls troba per pagar. O no?

ANIVERSARI Una altra commemoració que ha tengut lloc des del nostre darrer número ha estat la celebració del IV Aniversari de la Recuperació del Castell. Un concert de les distintes corals que duen el nom de "S'Alzinar", el dia abans, i les actuacions de la Banda de Música, Ballet de Sylvia, Aires Gavellins i Castell de Capdepera, en un escenari mal ubicat, ompliren el programa. Enguany més que mai ha donat la impressió de ser una festa feta per la força i entrada amb calçador. I és que si no es creu amb allò que es fa, ja se sap...

RECAPTACIÓ Parlant de l'Aniversari, grossa fou la sorpresa dels assistents al dit concert de les corals de S'Alzinar, quan en el descans se'ls digué que es faria una recaptació a benefici del Centenari de les Monges. Creim que ningú discutí la legitimitat del destí de la col·lecta, el que passa és que allò pareixia mesclar ous amb caragols. Pareix que tot fou un malentès i, sobretot, una manca d'explicació que fos suficientment entesa per tothom. Posteriorment, la cosa dugué coa i el malestar en el si de la Coral S'Alzinar era evident. Pareix que tot ha quedat aclarit.

CORREUS Ja fa un parell de mesos que ens passava per alt. I és que si fórem bons per queixar-nos, en el seu moment, del deficient servici de l'oficina de correus de Cala Rajada, ara hem de reconèixer que aquest servici ha millorat espectacularment i que, sobretot, ha millorat l'atenció i la cordialitat vers l'usuari. Fabulós.

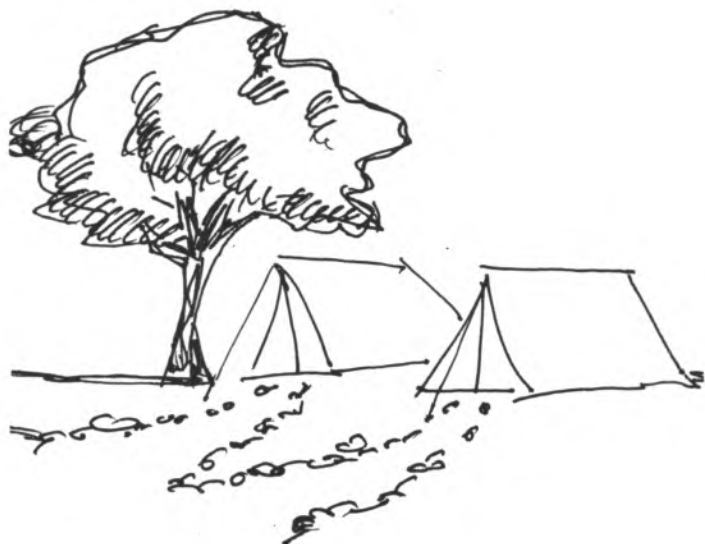
VORAVIES S'ho deuen haver pensat bé, aquesta genteta? Deuen saber que en pensa la gent? Nosaltres no hem sentit més que queixes. Ens referim a les voravies que a ritme frenètic s'estan construint per tot el clos urbà de Capdepera. No, no rectificaran. Mai ho fan.

FEMS No és la recollida de fems una tasca agradable ni bona de fer, però ni aquestes premisses són excusa per a certes actuacions molt discutibles. Vosaltres imaginau-vos un dels empleats tirant les bosses de fems des del portal d'un edifici qualsevol al bell mig del carrer, i l'altre recollint les bosses esbutzades i ficant-les dins el camió; i imaginau-vos el camió partint amb els empleats xiulant, els més feliços del món; i encara imaginau-vos com queda el carrer. Sí, un femer, això és, queda fet un femer. I no cal imaginar-s'ho. Això es pot veure. Quan vulgueu.

DEFUNCIÓ El proppassat dia 12 de juny ens deixà D. Joan Llull, qui morí d'una repentina i irreversible malaltia contra la que res es pogué fer. D. Joan havia cobert tota una llarga etapa de la docència local i havia publicat distints treballs sobre la història local, especialment dedicats al Castell. Descansi en pau.

LLIBRE Hem rebut una publicació editada pel Govern Balear que duu per títol "Itineraris arquitectònics de las Islas Baleares". Normalment les rebem a les publicacions que els organismes autonòmics duen a terme, i no en parlam. Si aquesta vegada ho feim és degut a que l'autora del treball en qüestió, juntament amb Mercedes Gambús Saiz, és la historiadora local Maria Massanet Gili. I és que tenim tan poques ocasions de referir-nos a treballs d'investigació d'algun autor local! Bé, ni d'investigació, ni d'assaig, ni de narrativa, ni de res de res.

ACAMPADES Hem rebut un tríptic, fet amb molt de gust, pel que s'anuncien les ja tradicionals acampades d'estiu per als nins del poble. Enguany aniran a prop, al Cap d'es Freu, entre l'Agulla i Sa Mesquida. Els nins de 2n., 3r. i 4t. curs d'EGB hi aniran entre els dies 22 i 26 de juliol. Els de 5è., 6è., 7è. i 8è., ho faren del 26 de juliol al 2 d'agost. Els que s'hi vulguin inscriure ho poden fer a l'escola de S'Alzinar (Xisco Campins), Ajuntament (Assistent Social), Esglésies de Capdepera i Cala Rajada, a la tenda d'en X. Campins a Cala Rajada, a la tenda de n'Adelina Bauça, i a la Ferrreteria Nereidas (Nadal Bernat).

ELECCIONS '87

CAP VERMELL - 5 -

D'acord amb el resultat de les eleccions celebrades el dia 10 de juny, a partir d'ara l'Ajuntament de Capdepera quedarà integrat pels següents regidors, pertanyents als partits que se citen. Com que són possibles distints pactes o coalicions que desconeixem a l'hora de tancar aquesta edició, no podem dir res de qui estarà al front del Consistori. Unió Mallorquina és el partit més votat, però no té majoria absoluta. Aquest és un aspecte de les eleccions que haurem de deixar per al mes que ve.

ANTONI J. MUNTANER POMAR
MATEU MERCANT SIRER
FERRAN PEÑALVER VICO

JOAN PASCUAL AMORÓS
ANTONI ALCOVER FEMENIES
JOSEP A. GALLEGÓ MÉNDEZ
GABRIEL BERNAT FORTEZA
MIQUEL SIRER GARAU

SALVADOR MOLL VAQUER
FRANCESC J. TERRASSA FEMENIES
BARTOMEU BAUZÀ COLOM

PERE NADAL MESTRE

JAUME BONNIN FUSTER

CENS ELECTORAL 3.870
HAN VOTAT 2.836 = 73'28%

	CASA DEL MAR	NEREIDAS	TEATRE	SITJAR		
U.M.	193	145	309	253	=	900 - 5 regidors
P.S.O.E.	215	81	195	204	=	695 - 3 "
C.D.S.	219	143	145	82	=	589 - 3 "
A.P.	110	55	76	49	=	290 - 1 "
I.U.	91	29	65	48	=	233 - 1 "

Pareix cosa obligada, després d'eleccions, consultar els distints partits polítics per tal que aquests facin una valoració del resultat. "Cap Vermell" no és una excepció i aquí teniu el que ens han manifestat les distintes formacions que concorregueren als comicis municipals. A l'hora de tancar aquesta edició no ens ha arribat l'opinió d'Esquerra Unida, que ens havien promès, però com que no en sabem les causes, no valorem, per ara, aquest silenci. El mes que ve sí que ho farem.

UNIO MALLORQUINA Lògicament, nosaltres ens sentim satisfets del resultat obtingut, ja que significa un augment considerable de vots en comparació a les eleccions del 83. Això suposa, en primer lloc, que seguim com a primera força política de Capdepera, i en segon lloc, un recolzament important a la política municipal de consens i moderació que hem duit a terme.

Aquest èxit indubtable estam decidits a administrar-lo, com sempre hem fet, des del diàleg i la prudència. En qualsevol cas, si es produís una coalició PSOE-CDS-IU, com s'ha insinuat en algun mitjà de comunicació, nosaltres ho acceptaríem, per bé que no seria lògic que el primer partit del poble quedàs al marge de la tasca municipal durant els pròxims quatre anys.

C.D.S. Tenint en compte el ventall de partits que concorregueren a les eleccions municipals a Capdepera, l'única sorpresa ha estat l'esclat d'A.P., cosa que ha provocat un augment il·lògic d'Unió Mallorca. Pel que fa al C.D.S., s'ha confirmat el moment ascendent del partit, que ens ha situat en tercer lloc i amb el mateix nombre de regidors que el P.S.O.E.

Així i tot, el que resulta més sorprenent del resultat s'ha de cercar en que la majoria de votants han optat per l'únic partit que ha estat capaç, durant els últims quatre anys, de recordar-nos els sistemes de gestió de temps que ja creïem oblidats.

Creim que ens esperen quatre anys d'intensa labor per intentar entre tots elevar les cotes de benestar que el nostre poble mereix.

P.S.O.E. El resultat el valorem molt positivament, ja que nosaltres hem pujat molt. Encara haguéssim pujat més, ja que si bé és cert que els problemes del cens electoral han perjudicat a tots, nosaltres amb trenta vots més tendríem un quart regidor, i aquests vots els teníem sense els mancaments anomenats.

Ara el que volem és fer feina. Tenim quatre anys per davant per fer-ne, sense oblidar que lo més important és el poble i hem de mirar que la nostra gestió serveixi perquè l'Ajuntament funcioni, sense renunciar a una oposició constructiva.

A.P. Hem de dir que, per nosaltres ha constitït un petit fracàs. L'únic consol és que els vots no han fuit cap a un partit d'esquerra, sinó cap a una opció de dretes que mereix més confiança a l'elctorat.

Nosaltres no pensàvem devallar tant, pensàvem treure el mateix nombre de regidors que a les passades eleccions. Suposam que la petita escisió que hi va haver dins l'agrupació local del partit també va fer que hi hagués un grup determinat que no ens votàs.

Si vertaderament és cert que aquest grup anàs a fer campanya en contra, és que no deuen estar ni a ca seva ni a ca's veïnat.

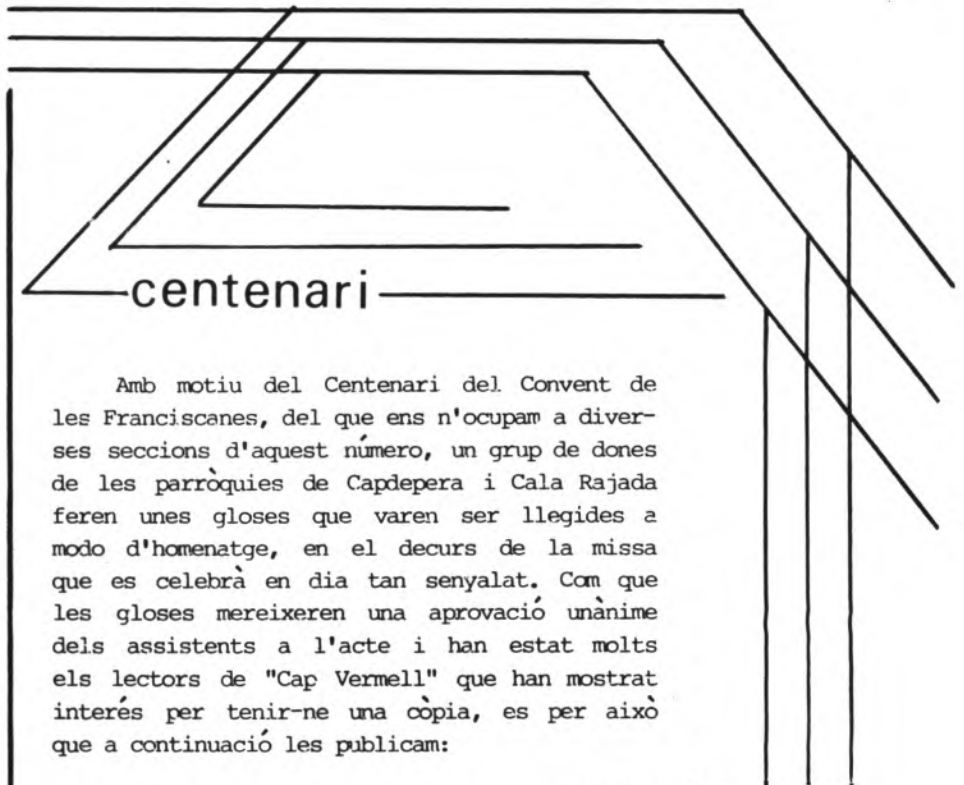
A nosaltres, per fer pactes, no ens necessiten per res, però si haguéssim de fer-ne, lo més normal és que ho féssim amb els germans o cosins, no amb externs. Damunt La Sala seguirem igual que fins ara. Si hi ha idees o propostes amb les que hi estiguem d'acord, independentment del partit que les faci, les recolzarem, i si no hi estam d'acord no ho farem.

gabellins

A la fi ja n'hem sortit,
ja han passat ses eleccions,
s'ha acabat sa propaganda,
s'han acabat es follons,
s'han acabat ses promeses,
a la fi s'ha acabat tot
i ara descansam tranquils
després de ses emocions
d'un procés electoral
que mos ha deixats fets pols.
Es que han sortit elegits
preparen ara es trampó,
i com que tot dóna voltes
-fins i tot en dóna el món-
no sabem qui serà batle
per bé que ses previsiones
descarten es "Sellater"
igualment que en Rabassó.
Serà en Toni Muntaner?
A mi me pareix que no.
No me crec que es C.D.S.
posi es cap an es piló.
Tampoc puc imaginar
al revés s'operació,
és a dir que es socialistes
facin batle en Salvador.
Posades així ses coses
sols quedaria una opció
que no és altra que deixar
a sa canya d'es timó
es que fins ara ha estat batle,
en John Pascual i Amorós.
Crec que això seria just
perquè, mos agradi o no,
aquí es partit més votat
ha estat es de s'Unió
Mallorquina. Què hi trobau?
Sou d'aquesta opinió?
Jo no m'hi vull enfadar
perquè com que són com són
i fan un poc lo que volen
sense escoltar aquest pastor
que els hi dóna bons consells
i els hi fa qualche cançó...
Però després que no es queixin
per no sebre sa lliçó.
S'Ajuntament marxaria
no bé, sinó molt millor,
si feien cas d'es romanços
d'aquest humil glosador.

O no?

ES PASTOR DE SON PERDIU

centenari

Amb motiu del Centenari del Convent de les Franciscanes, del que ens n'ocupam a diverses seccions d'aquest número, un grup de dones de les parròquies de Capdepera i Cala Rajada feren unes gloses que varen ser llegides a modo d'homenatge, en el decurs de la missa que es celebrà en dia tan senyalat. Com que les gloses mereixeren una aprovació unànime dels assistents a l'acte i han estat molts els lectors de "Cap Vermell" que han mostrat interès per tenir-ne una còpia, es per això que a continuació les publicam:

Ara hem de fer poesies
i no hem de discutir
que a l'instant vendrà sa festa
i no ho tndrem enllestit.

Fa cent anys es va fundar
a Capdepera es Convent
i ara volem recordar
tan gran aconeteixement.

Oh vila nostra estimada
quina sort vàreu tenir
quan ses Monges Franciscanes
fa cent anys varen venir.

Ca Ses Monges sempre ha estat
sa casa oberta per tots
i sempre vos hem trobat
dispostes a assistir-nos.

Tant de dia com de nit
sempre heu estat disposades,
ses portes mai s'han tancades
i a tothom heu acollit.

Oh quants d'infants d'aquest poble
començaren de petits
a venir a sa vostra casa
i en sortiren enriquits.

Apregueren es Pare Nostro
i Avemaries també.
Déu mevet quants de rosaris!
Teniem un bon quefer!

A lletgir vàrem aprendre
i també a restar i sumar,
i ses nines es capvespre
aprenien a brodar.

Anàvem a fer Ses Verges
i també es Pancaritat,
i pastorells i comèdies.
Oh quina felicitat!

Es poble molt pobre era
i sempre vos va ajudar,
mai faltà sa senalleta
perquè poguéssiu menjar.

En venir es temps de matances
cada any fèieu un invent
per donar a cada família
quan vos duien es present.

Ses coses han canviades
i voltros encara hi sou
i de tots sou estimades
per molt que canviï el món.

Sa vostra feina callada
mai no podrem oblidar
i amb aquesta gran festada
ses gràcies vos volem dar.

Rebeu aquest ram de flors
com a s'imbol de s'amor
que vos tenim tot es poble
pets anys de dedicació.

VISCA SES MONGES!

INFORME

LA PROBLEMÀTICA DE L'AIGUA DINS EL MUNICIPI DE CAPDEPERA

XII. AIGUA I POLÍTICA (i 2)

Tota persona mínimament preocupada per les qüestions socials, sap que no és possible fomentar l'agricultura, ni l'urbanisme, ni l'hosteleria, ni qualsevol altre sector econòmic, sense la

disponibilitat de recursos hídrics. Sense aigua no hi ha vida. I aquest principi tan rodó i contundent és el que fa de l'aigua una qüestió política de primera magnitud.

Des de sempre, el poder polític ha controlat els recursos hídrics que ha considerat imprescindibles. El següent document n'és una mostra; la data: 15 d'abril de 1446. Diu: "Nos, Joan, Rei d'Aragó, en atenció als serveis fets a Nostra Magestat per Vos... per sempre concedim i donam a Vos i als vostres hereus totes les aigües que corren cap al torrent, entre la possessió de Geroni de Orpí i la Torre de Montsó i també totes les aigües que baixen de la villa d'Artà, per dit torrent fins a la mar" (1).

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot

Mari-Germa Melis

Joana Colom

Maria Vives

Pep Terrassa

Llucià Sirer

Mª Antònia Nadal

Jaume Fuster

Bàrbara Flaquer

Ani Muñoz

Toni Amorós

Gabriel Torres

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL
BALEAR.

Capdepera - Cala Rajada

JUNY 1987

Carrer d'es Port, 43

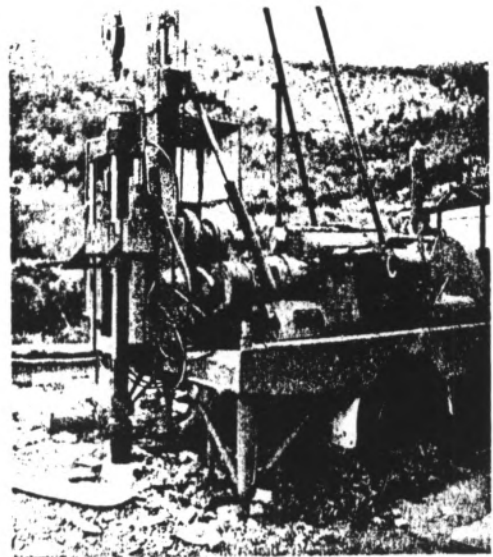
Capdepera

Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:

APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

La llei d'aigües de 1879, molt permissiva en l'explotació dels recursos hídrics, ha estat substituïda per un llei bastant proteccionista (2), on no tan sols les aigües superficials, sinó també les aigües subterrànies, són considerades de domini públic. Per què aquest canvi d'actitud? Senzillament, perquè l'aigua, a conseqüència de l'alt consum que es fa, s'ha convertit en un recurs natural cada vegada més escàs.

(1) Joaquin Maria Bover. Noticiario Mallorquín. Tom II, pàg. 336.

(2) Llei d'Aigües. B.O.E. 2 d'agost de 1985.

Unes dades sobre les sol·licituds presentades al Departament d'Aigües de la Direcció General d'Indústria, per realitzar sondeigs (3) en els darrers quatre anys:

Mallorca	1787
Menorca	196
Eivissa	505

Què passa a l'illa d'Eivissa? Doncs que pateixen problemes de subministrament d'aigua i la gent pensa que realitzant nous sondeigs solucionarà la manca. El que fan és sobreexplotar el subsòl i salinitzar extenses zones, és a dir, el contrari del que s'hauria de fer.

Pens que les dades exposades són prou aclaridores de la situació actual i que, per tant, necessitem una política de control de recursos i també d'inversions per aprofitar les aigües residuals, cercar recursos sense explotar, etc.

El control polític també és necessari a l'hora de repartir els recursos disponibles. Des del meu punt de vista consider bastant greu el que no hagi estat possible a les Illes un desenvolupament dels sectors agrari i turístic en condicions de normalitat, és a dir, un creixement continu i paral·lel, estimulats per una constant i profunda renovació. Aleshores, la producció del sector agrícola no arriba al 6% del producte interior brut de les Illes, i, segons l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, el problema més greu a resoldre pel sector és el de l'aigua (4).

Actualment és més rendable la venda d'aigua a les companyies subministradores que no el seu aprofitament en l'explotació agrària o ramadera. L'exemple local més recent cal cercar-lo a una possessió de la zona de Son Febrer.

El Govern Balear que hem tengut fins ara, ha donat una solució tècnica a tota aquesta problemàtica de fons polític. Amb aquesta finalitat ha creat un Departament d'Aigües que gestiona, entre altres competències, les obres subterrànies de captació d'aigua, els subministraments públics i les resolucions de les reclamacions que es presenten entre empreses i abonats.

Per altra banda, fins i tot una força política conservadora com és Unió Mallorquina, proposa "la creació d'uns Organismes Insulars únics per a la gestió dels problemes ambientals que podran i deuran distribuir els recursos hidràulics per a consum humà". En aquest organisme han d'estar representats els sectors afectats i, especialment, Ajuntaments i Consells (5).

Els tècnics, com per exemple José Antonio Fayas, director d'Obres Hidràuliques de la Comunitat Autònoma, també suggereixen solucions polítiques (6): "És necessari un organisme supramunicipal per controlar el destí de l'aigua. Hi participarien entitats com els ajuntaments i les associacions privades. Seria una autèntica institució de gestió i administració. És imprescindible que entre tots ens vigilem i organitzem".

El fet de que a casa nostra hi hagi uns grifons que ragen tota l'aigua que desitjam, no ens ha de fer ignorar l'escassetat dels recursos hídrics. Cal estar informats i, si és necessari, participar com a usuaris en la gestió i control d'aquest bé públic.

PEP TERRASSA

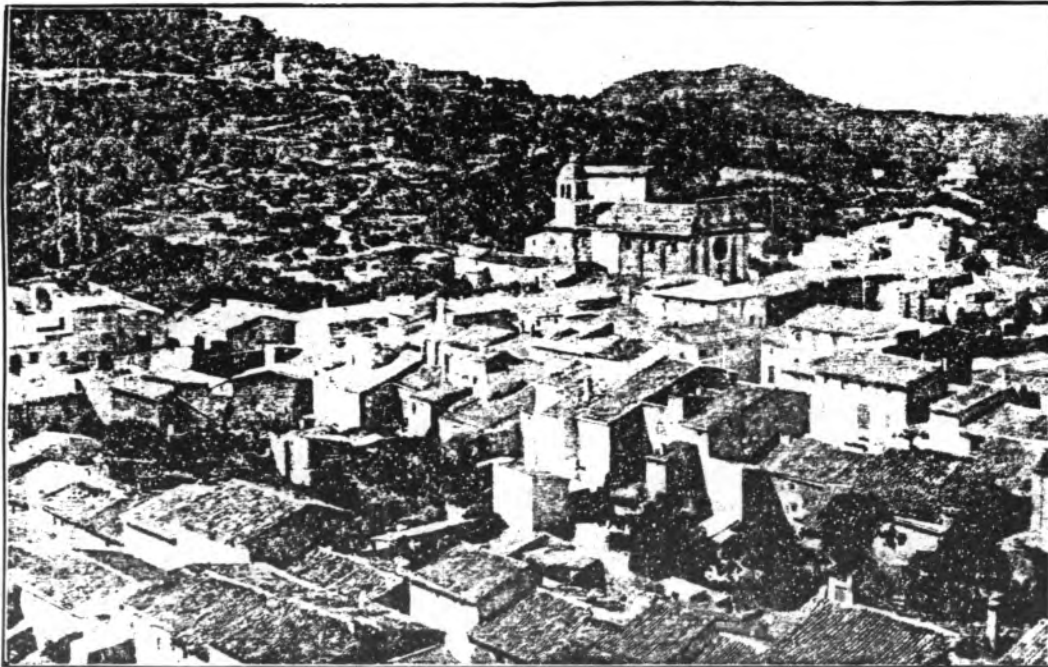
(3) Conselleria de Comerç i Indústria del Govern Balear. Memòria d'activitats 1983-1987.

(4) Diario de Mallorca. 13.03.1985, pàg. 5.

(5) Programa d'Unió Mallorquina a les eleccions autonòmiques de 1987. Una política d'infraestructures modernes, punt 9.

(6) Diario de Mallorca. 14.12.1985.

Aquest mes de juny, les Monges Franciscanes han estat notícia. Tots junts hem celebrat el Primer Centenari de la venguda i fundació de la comunitat de Capdepera. Així que hem aprofitat l'ocasió per conversar amb una de les protagonistes, concretament amb Sor Miquela Ollés, superiora de la comunitat.

QUINA ÉS LA SITUACIÓ ACTUAL DE LA COMUNITAT, CENT ANYS DESPRÉS DE LA SEVA FUNDACIÓ?

Actualment, la Comunitat està formada per vuit monges. Fins fa tres anys hi havia dues comunitats, una a Capdepera i l'altra a Cala Rajada. Aleshores, per falta de monges, ens ajuntarem i creim que aquest fet ens ha anat molt bé ja que ens sentim molt unides. S'ha de dir que ja abans d'ajuntar-nos hi havia una feina feta en comú, amb trobades i amb mútua col.laboració. Durant l'estiu estam a Cala Rajada, i no per estiuejar, i a l'hivern estam a Capdepera.

HISTÒRICAMENT, I D'ACORD AMB ELS ESTATUTS DE LA COMUNITAT, LA VOSTRA ACTIVITAT HA ESTAT ENCAMINADA, FONAMENTALMENT, CAP A L'EDUCACIÓ DELS INFANTS I L'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA. ENCARA SÓN AQUESTES LES VOSTRES ACTIVITATS?

Seguim amb aquestes activitats. Des de que llevarem l'escola d'E.G.B., ens hem quedat amb un grup de pàrvuls a Capdepera i amb la guarderia a Cala Rajada. També seguim

amb l'assistència als malalts i col.laborant en les feines de les parròquies, que van des de la neteja fins a la catequesi.

A MÉS D'AJUDAR I COL.LABORAR EN EL MANTENIMENT DE LA PARRÒQUIA, ¿COL.LABORAU TAMBÉ AMB QUALQUE ALTRE ORGANITZACIÓ DE CAIRE CULTURAL O SOCIAL?

Pràcticament no, perquè just hi ha una participació nostra dins el Grup d'Acció Social i en l'organització de les acampades d'estiu, i aquestes dues activitats les duen a terme, bàsicament, gent d'església.

SEMBLA EVIDENT EL VOSTRE ESFORÇ PER ADAPTAR-VOS ALS CANVIS I A LES NECESSITATS DE LA SOCIETAT. QUINA ÉS LA TASCA QUE AVUI I AQUÍ CONSIDERAU MÉS URGENT I PRIORITÀRIA?

Segons els fundadors de les Germanes Franciscanes Filles de la Misericòrdia, que aquest és el nostre nom, l'activitat de les monges s'havia de desenvolupar, fonamentalment, en els pobles petits, ja que era on hi havia més misèria i nosaltres

haviem d'ajudar a superar-la. Avui, les necessitats més urgents tal vegada estiguin a les barriades de les ciutats i, per tant, la nostra tasca seria una altra. De totes maneres, els fundadors deixaren les portes obertes a qualsevol canvi.

¿CREIS QUE ÉS NECESSARI, COM VA SUGGERIR EN LLORENÇ TOUS A L'HOMILIA DE LA MISSA DEL CENTENARI, UN MAJOR PROTAGONISME DE LES RELIGIOSES DINS LA VIDA DE L'ESGLÉSIA I DINS LA VIDA SOCIAL DEL POBLE?

Tant nosaltres com els seglars necessitem una major participació dins el poble. Per altra part, si comparem la nostra activitat i responsabilitat amb la que tenen les comunitats de monges d'altres pobles, comprovam que nosaltres, a tots els nivells, tenim un protagonisme suficient.

I DINS L'ESGLÉSIA?

L'Església, com la resta de la societat, reflexa un predomini de l'home. A nivell eclesiàstic participam en les activitats dels grups diocesans, de la mateixa manera que hi participen els seglars.

¿SOU AUTOSUFICIENTS, DES DEL PUNT DE VISTA ECONÒMIC, O COMPTAU AMB AJUDES MÉS O MANCO OFICIALS?

Vivim de la feina que feim i de la generositat del poble. Qualque vegada, inclús l'Ajuntament ens ha ajudat. Pensam que hem de seguir així, és a dir, vivint de la nostra feina.

¿COM VALORAU LA FESTA DE LA CELEBRACIÓ DEL CENTENARI DE LA FUNDACIÓ DEL CONVENT?

Avui mateix, dissabte dia 19, han vingut dues monges d'Ariany i ens han xerrat d'aquesta festa. Se coneix que ha estat molt comentada per tota l'illa. Tothom ha tengut moltes ganes de fer festa i de col.laborar i això ha resultat molt positiu. De fet, tot s'ha organitzat en quinze dies i no hagués estat possible fer-ho sense la gran col.laboració que hem tengut.

¿QUÈ DESTACARIEU D'AQUEST DIA?

Encara que sigui anecdòtic i com a mostra de l'esperit que va regnar, cal dir que les monges majors, Sor Maria Tugores, Sor Margalida Ferrer i Sor Margalida Lliteres, s'ajuntaren a la bulla que feren els al.lots i, fins i tot, participaren a les corregudes que s'havien organitzat. Entre les tres sumen més de dos-cents quaranta anys.

¿HI VOLEU APEGIR QUALQUE COSA MÉS?

Volem donar les gràcies a tothom. Nosaltres hem pogut estar cent anys a Capdepera perquè hem tengut les portes obertes a tots, ara bé, si el poble no hagués fet lo mateix nosaltres no hauríem arribat a celebrar aquest primer centenari. Ara el que falta és que surtin noves vocacions i puguin seguir la nostra tasca.

SÍ, AIXÒ ÉS EL QUE FALTA. ESPERAM QUE DURANT CENT ANYS MÉS, AL MANCO, PUGUIN SEGUIR LLIGADES A LA HISTÒRIA DEL NOSTRE POBLE. GRÀCIES, GERMANES.

Pau i be

Capdepera 1887 - 1987

A la història econòmica mundial hi trobam fenòmens que agafen cos gradualment i d'altres que pareix que brosten en una data determinada, de la mà d'aconteïments precisos. L'onada depressiva que agarrota l'economia des de fa quinze anys, aproximadament, s'inclou dins aqueix segon grup, donat que neix el 6 d'octubre de 1973 amb l'esclafit de la quarta guerra àrab-israelí. Seria ingenu afirmar que la pujada del preu del petroli, matèria prima per excel·lència, sigui l'única causa de tots els mals econòmics. Ja des de finals dels anys seixanta eren clarament perceptibles tant l'esberla del sistema de Bretton Woods com l'acceleració de les tensions inflacionistes a escala mundial. En canvi sí resulta acertat afirmar que el "llampec" energètic fou el detonant de la crisi i el seu principal accelerador.

La crisi econòmica ha tengut una sèrie d'indicadors envariables a tots els països de la OCDE (Organització per al Creixement i Desenvolupament Econòmic). Vegem-los:

- La caiguda progressiva del Producte Interior Brut.

- La disminució de les taxes de creixement de la demanda.

- L'alarmant increment del nivell d'atur

1985

OCDE = 10% sobre població activa.

Espanya = 20% " " "

- Un increment de la taxa d'inflació, malgrat darrerament s'ha pogut controlar en els països de la OCDE

	1976	1980	1983	1985	1986
Espanya =	19'77	15'24	12'24	8'1	8'3
CEE =					2'8

Però, aquesta crisi econòmica mundial, malgrat haver-se degut, principalment, a factors micro i macroeconòmics, s'ha vist acompanyada i agreujada per una sèrie de fets d'indole demogràfica que no podem oblidar:

- Increment de la població potencialment activa.

- Increment de la població femenina que intenta incorporar-se a un treball.

- Finalment, un increment del sector d'activitats terciàries, com a receptor d'aqueixa mà d'obra assenyalada anteriorment.

Aquesta crisi, òbviament, ha tengut uns efectes molt forts i impactants sobre la nostra societat. Una primera conseqüència és que s'ha arraconat el model de societat existent i centrat en la idea de l'Estat com a garantia del benestar.

Un altre efecte important de la crisi ha estat la transformació del sistema de valors, uns valors basats en el desenvolupamentisme, en situacions de plena ocupació i en una gran capacitat de consum per part de la població.

Però, aquesta gran olla a pressió que és la nostra crisi no ha explotat, i la causa s'ha de cercar en una sèrie d'esmoreïdors o vàlvules de sortida, que han evitat el caos total:

- L'aparat assistencial de l'Estat, que segeix garantint i recolzant a empreses i particulars.

- L'economia submergida

Itàlia	30%
Gran Bretanya	3%

- Un canvi radical en l'estructura familiar. Contràriament al que passava fa deu anys, en que els fills s'emancipaven relativament prest, actualment la família s'ha convertit de bell nou en aglutinant o paraigua de moltíssims de joves que retarden la seva partida de la llar paterna, davant la manca de medis econòmics per a la dita independència.

He senyalat, a grans trets i molt superficialment, alguns punts característics de la crisi que ens ferma de mans. Però davant un panorama tan negre cal obrir una retxillera a l'esperança d'un futur millor. Pareix que aquest gegant amb els peus de plom que és l'economia mundial, fa indicis d'aixecar el cap.

MIQUEL ANGEL FLAQUER

DURANT EL MES DE JUNY...

Han nascut:

Joan Antoni Adrover Sureda;
de Jordi i Gabriela.
Tara Arquelladas Vivancoç;
de Josep i Aina M^a.
Iris Galiano Fernández;
de Miguel i Magdalena M^a.
Josep Rodríguez Navarro;
de Josep i Joana.

Han mort:

Pere Brunet Mayol
Harry Dieter Köncke
Francisco Navarro Domíngues
Catalina Genovart-Rosselló
Anastasio Sánchez González

A l'atenció de Joan Pascual, Batle de Capdepera.

Benvolgut Joan:

Supòs que si fores capaç de governar -és un dir- l'Ajuntament, amb tres regidors recolzant la teva gestió, més valent te deus sentir ara que en tens quatre darrera tu. Enhorabona, Joan, i que els quatre anys que ara comencen et vagin igual de bé, o millor. Ni me passa pel cap que existesqui qualche possibilitat de coalicions que et deixin fora de la poltrona de la batlia.

Així que, des de la premissa que seguiràs al front dels destins d'aquest municipi (escric aquesta carta quan els resultats electorals encara em cremen les mans), permet que et digui el que esper de la teva gestió. Ja sé que no m'ho has demanat, però, què vols? ja saps que per aquí tots ens sentim una mica seleccionadors de futbol... i una mica batles. Tots feim la nostra alineació, i tots tenim solucions per als problemes del municipi.

Joan, tu ets persona de bon caràcter, em sembla, així que no deixis que els fums et pugui al cap, sigues humil i modest, no adoptis una actitud triomfalista, dialoga amb les altres forces polítiques, no et complaguis en una autosuficiència que no t'escau, procura esser el batle de tots (també dels que no t'han votat), mira d'entendre els problemes de cada un dels teus conciutadans (per insignificants que aquests siguin), mantén obertes les portes de l'Ajuntament i escolta les queixes dels que estiguin queixosos, no prenguis iniciatives d'esquena al poble, pensa que la gent no sempre té vehicles de comunicació amb l'Ajuntament, acosta't als veïns (sobretot a aquells que més feble tenen la veu), propicia la creació de mitjans a través dels que tothom es pugui fer sentir (com per exemple, auspiciant la posada en marxa d'associacions de veïnats a Capdepera), simplifica els tràmits que hom es veu obligat a fer davant l'Ajuntament, no permetis que la paperassa embulli i ofegui als contribuents, als que han de pagar (cosa ja suficientment desagradable) procura donar-los-ho ben desllatigat, no permetis que el ciutadà es convertesqui en un número, pensa que els problemes humans de cadascú sempre són més concrets i palesos que l'abstracció que és la cosa pública, sigues fort davant les pressions dels que no deixarien res o son centre i ho farien tot malbé, procura que l'aplicació de les Normes Subsidiàries sigui restrictiva (a obrir la mànega sempre hi ets a temps), no et deixis enlluernar pel nou "boom" turístic que estam vivint, pensa que el pa d'avui pot ser fam per demà, no oblidis que la naturalesa és un bé cada vegada més escàs, vulguis que els primers beneficiaris de la qualitat de vida del municipi siguem els ciutadans del poble, procura

entendre que si nosaltres ens hi trobam bé també s'hi trobaran a pler els nostres visitants, no pensis en estrangers i divises quan emprenguis una millora, pense en lo gratificant que pot resultar dir "no" i "basta" als especuladors de torn, no permetis que s'apoderi de nosaltres un sentiment d'impotència davant la maquinària municipal, fes que els espais públics siguin realment públics, procura que si alguna via (que és de tots nosaltres) ha d'esser ocupada ho sigui en benefici de tots, no deixis que l'Ajuntament regali l'ocupació del Passeig Marítim, de la Plaça dels Mariners, del carrer de Cala Agulla, i ara també de la Plaça dels Pins (fins aquí podiem arribar!), procura que la construcció a la pèrdua d'aquests espais ho pagui, en qualsevol cas no admetis que seguesqui produint-se una irreversible privatització de carrers i places, mira a veure si el nucli urbà de Capdepera millora el seu aspecte amb algun racó una mica acollidor, reconsidera aquesta discutible decisió de dotar d'aceres tots els carrers del poble (cosa que dificultarà enormement el tràfic i que, en canvi, no solucionarà el problema dels vianants), no te n'oblidis del jovent i els seus problemes, posa al seu abast una infraestructura esportiva suficient, vulguis creure que la millor inversió de l'Ajuntament és la que pugui fer en la promoció cultural de tots els veïns (sobretot dels més joves), mira de donar una empenta a Ca's Mestre de Son Not (que ha quedat molt aturat allò), procura que tots els grups que fan quelcom per la cultura del poble trobin suport de l'Ajuntament (sempre hi quan no ho facin amb afany de lucre), no t'oblidis de que la democràcia és el govern del poble, per al poble i pel poble (no per l'Administració, com algú creu), no declinis la responsabilitat de les decisions en mans del tècnics, fes el possible perquè entre tots anem fent el poble que volem, evita que siguin uns pocs els que ens facin el poble que no hem demanat, oposa't a la nostra despersonalització, mira que no es perdi per a sempre la saba que xuclam de les nostres arrels, no facis traïció a la llengua dels teus pares, dels teus padrins i dels teus repadrins, intenta posar els fonaments per tal que els nostres fills es sentin orgullosos de pertànyer a una comunitat que no ha resultat a la idiosincràsia i personalitat pròpies, fes de Capdepera un poble mallorquí i ben mallorquí, sigues feel al llinatge del teu partit, voga contra corrent, Joan, si importa, i no te n'oblidis en cap moment de que el càrrec no és un fi sinó un medi, un medi per servir a Capdepera i per anar transformant la realitat que ens envolta i que, n'estic segur, a tu tampoc et satisfà d'allò més.

Amb tota la meva consideració,

radiografia de cala rajada

PLAÇA NOVA

De fonst fidefignes i de persona autoritzada, vaig recollir ja fa un grapat de mesos la bona notícia del possible, gairebé segur, fet de la ubicació d'una nova plaça en els terrenys anomenats "Es Coll d'Os", a l'Avinguda Floreal (un poc més amunt d'on es va instal·lar el Circo Ruso de n'Angel Cristo)

Donam, ara, la denominació de Plaça Nova, encara que serà l'Ajuntament el que li donarà nom, en el seu dia i moment oportú.

Lògicament, amb el gran augment de població que s'està experimentant en la dècada actual i les escasses places que existeixen aquí, veim que aquestes no donen el servei social indispensable pel que són creades.

Feis, si ho trobau, un repàs:

1.- Plaça dels Mariners: restaurada amb encert i certes queixes per l'empedrat i amplària de la font. (Bars).

2.- Plaça dels Pins: pendent de subhasta i execució d'obres para a la seva total remodelació. Es troba en un estat llastimós, tant per estar-hi com per passejar. (Bars i aparcament improvisat baix els pins).

3.- Plaça de l'Església: bon treball de jardineria, que aviat haurà d'esser retocat en matèria de plantes. També bon treball d'obra a la placeta central i passadissos laterals. (2 bancs).

4.- Placeta del Port (sortint cap a Cala Gat): A l'espera d'una bona mà d'obra. Necessita mà de metge, valgui l'expressió. (Ara no és res).

Crec que és fàcil deduir, a la vista de lo exposat, que estam necessitats de més places

i més grans. Salta a la vista.

A les places se les hi sol donar gran quantitat d'usos, segons el poble i les sesves necessitats més vitals o urgents. A uns s'instal·len taules i cadires per als clients dels bars dels voltants; a altres, bancs i pedrissos per seure i faroles i parterres amb plantes i flors; a algunes hi ha fonts i quioscs per a les bandes de música i venda de premsa; i fins i tot mingitoris per a transeünts; a algunes se les converteixen en pistes esportives, per a patinar, petanca, futbito... Per què seguir?

De qualsevol manera, una de les funcions principals, gairebé primordials, fou la de ser passeig i, com si diguéssim, pati de jocs infantils. A mi me resulta entenedridora la figura del padrí acompanyat del net, del nin que corr i salta darrera la jugueta, del que dona miques de pa als coloms, com passa a algunes places de les ciutats. Aquesta és, segurament, la més autèntica finalitat de la plaça, com a extensió de la llar, com a petit pulmó aïllat de perills vials i amb un entorn que sigui lo més grat possible.

Encara que nosaltres ens trobem, aquí, rodejats d'amples espais naturals (mar, bosc, muntanya, platges...), també les places són necessàries per a activitats recreatives, festives, ferials, etc.

Esper, de veritat, que el nou Consistori emprengui aviat aqueixa obra i encerti en la seva construcció, que m'atrevesc a demanar senzilla i funcional.

JOAN PUJADAS

N. del A.- En anys passats he publicat en aquesta mateixa revista, alguns treballs referits a la Plaça dels Pins i a la Plaça de l'Església.

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.

ADEU ESTEL

Una mort extensa. Difunts sota els ametllers en flor, tots. Tots ells. Tots els morts i tots els que encara existien fets un inabastable camp de difunts.

Baltasar Porcel.

"Llàtzer, aixeca't i camina".

Segurament, Estel, tot fou una excessiva presumpció per part meva.

Segurament.

No he tingut la capacitat necessària per encendre el llumet blau que guiàs el caminant.

Segurament.

Tampoc he tingut l'empenta suficient per gronxar el batall i rompre el silenci.

Segurament.

Ni he sabut, Estel, pegar el crit adequat a l'hora precisa: "Llàtzer, aixeca't i camina".

Segurament.

Segurament sí que ho fou presumpció el pensar que aquests monòlegs podien acomplir una certa pedagogia social i política.

Segurament.

Però, malgrat tot, Estel, i sinceritat per sinceritat, et diré que em queda el dubte, avui més que mai, de si sóc jo que no he sabut encendre un llum o si és que hi ha una complaença generalitzada en viure amb els ulls tancats.

I la boca closa.

Com a difunts.

"... Un inabastable camp de difunts".

O no?

Tu saps, Estel, de la ceguetat del qui no vol veure.

I de la sordesa del qui no vol oir.

Llàtzers que negau l'existència del miracle.

Surrealisme?

Aburgesament?

Inútil el llumí.

I la batallada.

I el crit.

Tot inútil. "La caixa s'ha tornat a tancar, amb tots dedins, immòbils, ajaguts, difunts..."

A mi sols em queda el cansament.

Un mòrbid i feixuc cansament.

Per això avui, Estel, et dic adéu.

Adéu, sí.

No em facis aquesta carussa grotesca de sorpresa.

Et dic adéu.

Deix els monòlegs amb tu. Els monòlegs escrits.

Els dic adéu.

Definitivament.

Però no pateixis, Estel. Els meus monòlegs amb tu seguiran, verbalment, de viva veu, perquè el vent pugui emportar-se les paraules, jugar amb elles, bressolar-les al ritme manyagós del vou-verivou de l'auba.

El monòleg guanyarà en intimitat, en sinceritat, més entre tu i jo, sense jutges que facin lectures equivocades de les paraules. I gaudiré la llibertat de deixar anar la pensa d'un costat a l'altre, fora dels límits que la societat li posa a la raó.

Sí, Estel. Errar a la ventura per contradades ideològiques.

Capbussar-me en els gorgs de la utopia.

Volar.

Submergir-me en un fanatisme de claror.

I et contaré, Estel, de l'arrogància insolent i agressiva del travestisme polític.

I de l'aburgesament del col·lectiu del treball.

I dels encabrestats per la cobdícia, que baixen el cap davant la destrucció del paisatge.

I dels muts per necessitat.

I dels altres per consentiment.

Trobarem temes, Estel. Molts.

No em deixaré dominar pel narcissista avoriment. Mi ajustar els meus batecs a la bogeria col·lectiva. Ni esclavitzar-me a la sincronització del rellotge.

I perquè m'agrada retrobar-me amb l'esquit lluminós de la teva presència i llescar amb tu el pa de les paraules.

I perquè m'agrada la teva fermesa, la teva fidelitat. Puntual i recte, sense desviar-te mai del teu deure. Constant. Lleial a tu mateix.

I m'agrada la capacitat que tens de servei a l'univers. Sense tares, ni geps, ni becaes.

M'agrada la teva integritat, la teva probitat perfecta. Incorruptible. Sense desviacions ni travestismes. Sencer. Sense dubtes ets l'espill on haurien d'emmirallar-se molts. L'exemple a seguir per espolsar-se les beneitures i la hipocresia.

Fins demà, Estel.

Encara que, mitjançant aquestes pàgines de "Cap Vermell", et digui adéu.

I et dic adéu, Estel.

Definitivament.

Fins pus mai.

JOAN RAI

LA PROVOCACIÓ DEL FOC (IV)

Què perdem amb els incendis.

Diuen que amb els incendis perdem part del nostre patrimoni natural. Es ben cert. Però el més important és allò que normalment no es veu. Unes alzines cremades donen la impressió d'un desastre, però els alzinars no es componen només d'alzines. Hi ha arbusts, herbes, lianes, moltes i una infinitat d'espècies animals, des d'ocells, mamífers i rèptils, fins a insectes, i una munió de microorganismes que els nostres ulls no poden veure. A més, hi ha el sòl, element essencial del bosc, i que amb els focs es degrada notablement.

Les alzines i els arbusts rebroten i normalment no tenen gaires dificultats a refer-se després d'un incendi. En canvi, hi ha un nombre considerable d'herbes i de plantes no vasculars que poden extingir-se d'un territori incendiat. Hi ha espècies representades per un nombre baix d'individus, que aleshores tenen molt difícil la subsistència. D'altres disposen d'escasses defenses davant el foc i, segons el moment vegetatiu en què es troben, les conseqüències els poden ser molt negatives.

Semblantment podem dir de la fauna. Hom comenta sovint el drama d'un grup de senglars que s'escapen esfereïts del seu territori incendiat. Val a dir que molts animals tenen costums crepusculars o disposen d'un desplaçament lent, motiu pel qual el foc els és un enemic massa sovint mortal.

La recuperació d'algunes espècies vegetals en un territori cremat és sovint difícil. Caldrà esperar molts d'anys, a vegades segles, perquè retornin espontàniament i ocupin novament el lloc que tenien. La introducció feta per l'home comporta dificultats i no sempre és recomanable. Deixem que la natura es recuperi sola, ja que disposa dels seus mecanismes.

Si es tracta d'espècies endèmiques, amb una àrea de distribució reduïda, les perspectives poden ser pitjors. Hi ha hagut incendis que han fet desaparèixer de la superfície terrestre

espècies animals i vegetals. Si no es disposava prèviament de llavors o d'exemplars vius, s'ha perdut un valor genètic que ningú no pot dir quin paper hauria tengut en el futur.

Amb els incendis sempre es perd part del sòl. És inevitable. Encara que la vegetació es regeneri de seguida, el terra resta desprotegit un temps. Les aigües salvatges i el vent s'ocupen de destruir-lo i endur-se la terra fèrtil. La formació d'un sòl és un procés lent. Amb el sòl no es perd només terra. Perdrem una munió de microorganismes, fonamentals en els processos físico-químics i biològics del bosc. La seva recuperació és lenta; hi ha llocs que poden trigar segles a restituir-se totalment.

L'erosió del sòl té conseqüències en el cicle de l'aigua. El bosc, molt especialment el sòl, té un paper fonamental en el retardament de l'escolament de l'aigua. En els aiguats, l'aigua cau en gran quantitat en un temps breu. En pocs moments, l'escolament és gairebé total a les superfícies nues i rocoses, i al cap de poca estona l'aigua es concentra al fons de les valls. Si l'aiguat és persistent, o afecta una àrea àmplia, es produirà una inundació fluvial: el riu es desbordarà i negarà camps i ciutats. En canvi, si hi ha un bosc dens i uns sòls espessos, l'aigua caiguda esmorteirà la velocitat de l'escolament i quedarà retinguda en part, i la concentració al fons de les valls minvarà considerablement.

A més, una part important de l'aigua queda emmagatzemada, en més quantitat com més espès i equilibrat sigui el sòl. Aquesta aigua alimenta les fonts i fa que a l'estiu els rius i les rieres no es quedin secs. A més, permet que la vegetació no passi tanta set a l'estiu, de manera que un sòl espès facilita la perpetuació d'una vegetació prèpia d'indrets més humits, que sempre és menys incendiàble. En un mateix indret, en canvi, si el sòl és prim podrà retenir menys aigua i la vegetació passarà molt eixut a l'estiu. Només podrà resistir-hi una vegetació d'indrets més secs, mes xeròfila i més fàcilment incendiàble.

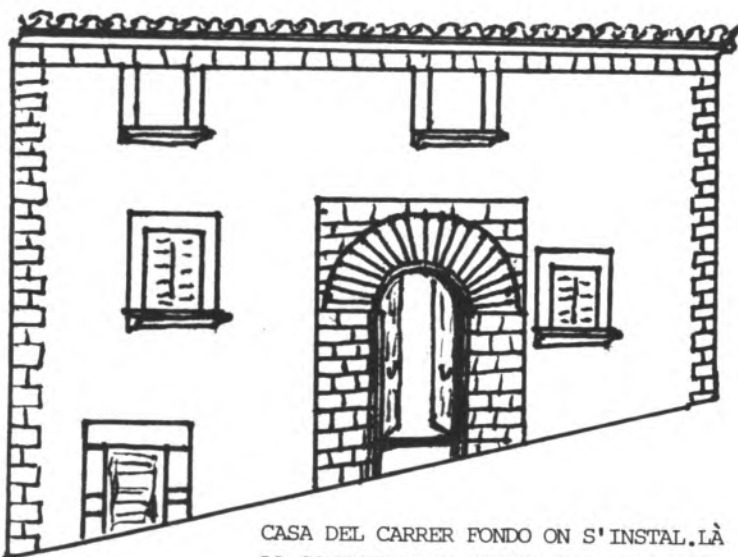
La importància de la tasca desenvolupada per la Comunitat de Monges Franciscanes a Capdepera durant aquests cent anys que recentment hem commemorat, bé mereix uns comentaris i aclariments de caire històric que ens ajudin a comprendre algunes vicissituds que, des del seu inici, han condicionat la seva obra.

Abans de tot cal conèixer una mica el context social i polític en que aleshores vivia el poble. En aquells moments hi havia tot un ventall de noves expectatives i il·lusions socials, creat pel sexenni revolucionari de 1868-1874. Les forces progressistes i republicanes lluitaven contra un excés de clericalisme, d'unió i maridatge entre Església i poder polític; la vida política es secularitzava. L'interès per la lectura i el saber era enorme.

Amb la restauració borbònica (1874-1923), ben aviat Església i Estat tornaren a apropar-se i a recolzar-se mútuament. Mentrestant, a Capdepera aquest canvi no es produïa (1), si més no, s'enfortia la radicalització entre els que criticaven les actituds del clergat i els que li donaven suport.

En el mes d'abril de 1879 naixia la Comunitat Evangèlica, i és a partir d'aquest moment que el bisbat s'interessa fortament pel que succeeix en el poble. Primerament, es canviarà el vicari, un pic i un altre, tot cercant la persona més escaient per encaminar la situació segons les directrius que marcava l'Església. Després, per reforçar l'acció del vicari, es decidí la fundació d'una comunitat de monges.

Així doncs, des del primer moment la iniciativa va correspondre al senyor bisbe, el qual preparà la vinguda de les monges franciscanes amb la col·laboració del batle de Capdepera, D. Sebastià Ferrer "Cofeta" (2), i després amb l'ajuda del vicari D. Gabriel Artigues (3). Sembla que en tot moment les gestions tengueren un caràcter reservat.

CASA DEL CARRER FONDO ON S'INSTAL·LÀ LA COMUNITAT DE MONGES FRANCISCANES.

(1) - Així ens ho confirma D. Gabriel Artigues a una carta de 11.10.1888, dirigida al senyor bisbe: "Han vingut missions i han canviat vicaris i, a pesar de tot, el mal ha empitjorat de cada dia". Arxiu Diocesà.

(2) - Així consta a una carta dirigida per D. Sebastià Ferrer, amb data del dia 19 de juny de 1888; Arxiu Diocesà. El text és el següent: "...al mateix temps em produeix una gran satisfacció que l'Il·lustríssim Senyor Bisbe no s'oblidi d'aquesta població i, quant a la indicació que vostè (es refereix al secretari de Cambra i de Govern del Bisbat) em fa sobre les germanes terciàries, he de manifestar-li que ja tenc disponible una casa per a habitació de dites germanes".

D. Sebastià Ferrer, a més d'esser una de les persones més hisendades del poble, era metge i cap de fila del Partit Liberal en el poble, encara que profundament catòlic. Sa mare va apadrinar la beneïda del temple parroquial i un fill seu, en Pere, fou canonge domèstic (un retrat seu es troba a la sagristia de la dita església). Aquestes notes basten per deixar constància de la categoria i influència que en aquell temps tendria aquest senyor.

(3) - A una segona carta, de 27.08.1888, D. Sebastià comunicava al senyor bisbe que s'havia posat d'acord amb el vicari, D. Gabriel Artigues, sobre la manera de realitzar la instal·lació de les germanes terciàries i que li havia ofert els seus serveis. Arxiu Diocesà. D. Gabriel arribà a Capdepera el dia 17 d'agost de 1888.

A una ressenya històrica, escrita per una monja franciscana (4), consta com a data de la vinguda de les monges a Capdepera, el 4 de juny de 1887. Per la documentació abans aportada, sabem que aquest fet no va tenir lloc fins després de les festes de Sant Bartomeu de 1888. Un any de més o de menys, en una institució de tan llarga vida, no té importància; aquí no hi ha més intenció que la d'aclarir i situar cronològicament esdeveniments prou importants per a aquest poble i no caure en les contradiccions dels historiadors que fins ara han escrit sobre el tema.(5).

L'equivocació de la data no és l'únic error de la narració escrita per Sor Maria del Olvido; n'hi ha d'altres prou importants que ens canvien el context social i el sentit històric d'aquest esdeveniment. Tenc la impressió que Sor Maria no s'atreví a escriure la vertadera història i es limità a reproduir, a transcriure el fet, com si hagués succeït a qualsevol altre poble de Mallorca. Per altra part, les biblioteques estan plenes de llibres de caire històric on els sentiments i la fidelitat de l'autor a una causa no el permeten contactar amb la realitat.

Quant a la vinguda de les monges, Sor Maria ens ho conta així: "Abans de la Missa Major les va rebre, a l'entrada del poble, el clero i les autoritats amb la banda de música i una immensa gentada. Els carrers per on passaven estaven endiumenjats i adornats amb pi i molta murta, regnava per tot el poble la més completa alegria i satisfacció".

No disposo de cap altra narració que oposar a aquesta, emperò les circumstàncies d'aquell moment no reolzen l'opinió de Sor Maria. Primerament, destacaria el fet de que els preparatius es feren reservadament i no públicament. En segon lloc, perquè no va ésser aquesta la manera de rebre a D. Gabriel Artigues, que arriba pocs dies abans. Així ens ho conta ell mateix: "La meva arribada va ésser tan freda que ni tan sols

sortiren a rebre'm, tampoc vengueren a visitar-me ni el batle ni cap altra persona, i jo vaig haver de visitar el batle a ca seva" (6).

Per altra part, a l'Arxiu Municipal no hi ha cap menció a aquest esdeveniment, ni al llibre d'actes ni a les despeses. Un document posterior ens assabenta de la composició del consistori que hi havia en el moment de la vinguda de les monges (7). Diu així: "D. Esteva Melis proposà que amb fons municipals es compràs un rellotge destinat al convent-habitació de les monges terciàries; s'adheriren a la seva opinió els senyors D. Sebastià Ferrer, D. Antoni Vaquer, D. Joan Flaquer i D. Lluçà Serra; foren de distint parèixer, D. Antoni Domínguez, D. Geroni Melis, D. Joan Pascual i D. Pere Josep Terrassa; el regidor D. Pere Ginard manifestà que creia convenient la compra del rellotge, però costejant-lo els senyors regidors de la seva butxaca. La minoria fundà la seva opinió en que el referit moble no era d'utilitat pública sinó particular". El document ens permet comprovar les profundes divisions que hi havia entre els regidors dels diferents partits.

Ara bé, si Capdepera era un poble diferent quant a les creences religioses, no ho era tant pel que feia a la política. Eren uns anys de postures enconades i l'Església estava ben ficada a molts de conflictes. En aquells moments era bisbe de Mallorca D. Jacint Maria Cervera (1886-1897), qui "no es cansava de censurar a la premsa periòdica mallorquina de caire liberal i republicà. A través dels seus escrits es reflexa una certa enyorança de l'Antic Règim i el desig de tornar a una societat on el predomini total estiugués en mans dels capellans" (8).

No és estrany, doncs, que en aquelles circumstàncies i per estalviar problemes i dificultats, la vinguda de les monges passàs gairebé desapercibuda. D. Gabriel era partidari, al menys en aquells primers mesos, d'evitar qualsevol

(4) - "Congregación de las Hijas de la Misericordia" 1856-1929. Editorial Seráfica. Vich, 1929. Ressenya històrica per una religiosa del mateix Institut.

(5) - Per exemple. D. Melcior Lull, qui en el seu opuscle "Manejo de notas históricas", Palma, 1950, dona per bona la data del 4 de juny de 1887; unes pàgines més envant assenyalava que D. Gabriel Artigues vengué a Capdepera l'any 1888.

(6) - Carta de D. Gabriel Artigues al senyor bisbe, amb data del 28 d'agost de 1888. Arxiu Diocesà.

(7) - Llibre d'Actes. Acta del dia 8 de març de 1891. Arxiu Municipal.

(8) - Pere Fullana. "L'anticlericalisme contemporani a Mallorca (1868-1936)". (Introducció). Revista "Lluc", gener-febrer 1987.

incident (9). La Comunitat es va establir en el Carrer Fondo, a la casa propietat de D. Maties Serra, on ho trobaren tot ben dispost.

La narració de Sor Maria segueix: "Passats uns anys, el Sr. Vicari D. Gabriel Artigues, comprà amb els seus doblers uns terrenys a Catàlina Melis Garau per construir un convent... s'encarregà de la construcció el mestre de picapedrers Josep Bauzà "Taco"... tothom va ajudar en lo que pogué a cobrir les despeses de la construcció; nins, nines i dones es disposaren en tot moment a treure pedres, aigua, etc., així que en quinze mesos va estar l'obra acabada. La beneïda del nou convent va tenir lloc el dia 8 de febrer de 1891".

Després de tot lo dit, resulta estrany lo que acab de transcriure. Vegem ara com ens ho conta D. Gabriel: "Vaig edificar el convent de les monges, que em va costar tres mil duros i hi vaig gastar tot quant tenien els meus pares, el que tenia jo i encara em vaig endeutar un poc. El poble no hi té res, perquè si bé és cert que jo convidava perquè m'ajudassin qualque diumenge, no era això més que una estratègia per guanyar-me protestants i espiritistes. Treballaven una estona i després els donava un gran menjar; mentre, tenia ocasió per acostar-me a ells i guanyar-me el seu cor, però la veritat era que em sortia més car que anant a jornal" (10).

(9) - Així ho comunicava el dia 11.10.1888 al senyor bisbe: "Desitjo que de moment se suspengui la missió perquè me pareix que és manifest un notable canvi d'aquest poble cap al bé, i tenc por que un incident qualsevol m'ho desbarati".

(10) - Carta dirigida al senyor bisbe, signada a Felanitx el 24 de març de 1914. Arxiu Diocesà.

(VE DE LA PÀGINA 20)

Tots deveu sebre que en Paco Acuña ja no és entrenador de l'Escolar. També deveu sebre que en el sopar que feren directius i jugadors locals, com a primer contacte de cara a la temporada pròxima, hi hagué algunes sorpreses, com pot esser la intenció de no jugar per part d'alguns d'aquests jugadors: Martí, Trini, Aurelio, Palmer, i algun altre que segur s'unirà al grup. Jo crec que al final, a l'hora de la veritat, tots firmaran.

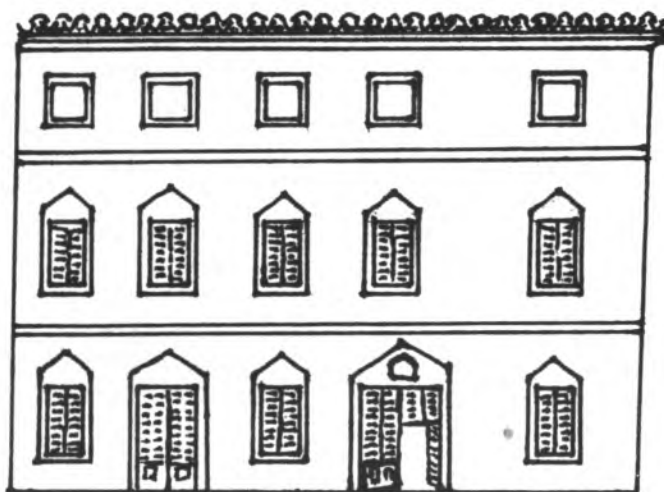
El dissabte dia 13 es va repartir el botí, és a dir, els doblers que l'Ajuntament destina als entrenadors dels equips filials. També vull remarcar l'èxit esportiu del primer trofeu "Castell de Capdepera", de futbol juvenil. El guanyà el Bayer 04 Leverkusen, d'Alemanya, segon fou el CIDE, en tercer lloc es classificà el Damm, de Barcelona, i quart va esser l'Escolar. Sols felicitacions podem donar als organitzadors, al temps que esperam que tengi continuïtat.

Passant al basquet, l'equip senior masculí

Amb aquesta darrera nota queda ben aclarit el per què el poble no és propietari del convent. Per altra part, aquelles especials dificultats que acompanyaren la fundació de la Comunitat de Monges Franciscanes a Capdepera no fan més que remarcar el llarg trajecte d'aquesta institució.

Avui, superades les tensions polítiques i religioses, hem tengut la gran alegria de celebrar aquest centenari i de reconèixer, tots ple-gats, la seva labor. Per molts d'anys.

PEP TERRASSA

i l'equip de la Policia Municipal jugaren un partit el passat diumenge dia 14, de caire amistós, en el que aquests últims demostraren trobar-se en plena forma i amb un gran esperit esportiu. D'això se n'ha de felicitar al seu cap, el sergent Terrón.

Passem a una altra cosa. La societat de caçadors de Capdepera, amb motiu de la inauguració del nou camp de tir, organitzà una tirada a benefici de le Cambra Agrària, en la que participaren unes setanta escopetes. Quedaren en primer lloc Antonio Yeras, Salvador Bernat i Joan Mayor. De fora poble, el primer fou n'Antoni Alzamora.

Per tancar aquesta crònica he de dir que supòs que algun dels meus lectors no estarà d'acord amb les meves manifestacions. Esper que em faceu arribar les vostres discrepàncies mitjançant una carta dirigida a la nostra redacció i jo procuraré donar-vos contesta. Qued a la vostra disposició.

BIEL TORRES

Salutacions, amics de "Cap Vermell", quan ens trobam altra vegada en aquesta pàgina amb els aconteixements que l'esport gabellí ens ha ofert durant l'últim mes.

Podríem començar, si trobau, amb el partit de futbol que a finals de maig es jugà a n'"Es Figueral", de manera amistosa i alegre, entre directius de l'Escolar i personal de l'Ajuntament, i que es va dir que era pro-jugadors del club local. Per cert, parlant d'"Es Figueral", he de dir que ha quedat molt bé la nova rotulació sobre ceràmica. Enhorabona a qui correspongui.

Moltes anècdotes es podrien contar d'aquell partit, ben divertides, però ja és mèrit que molta gent amb un excés de panxa volgués emular als joves jugadors de l'Escolar. I què me'n direu dels àrbitres. Ells foren en Miquel Casellas, ajudat per n'Uceda i en Martínez. Els responsables d'ambdós equips foren en Vicenç Nadal, per part de l'Escolar, i el cap de la Policia Municipal, Sr. Terron, per part de l'Ajuntament.

Cal anomenar alguns dels integrants de les dues formacions, per la seva destacada actuació. Dels verds citaré a Gallego, Bestard, Gómez-Quintero (a qui se va anul.lar un gol), Morey, Eloy Espinar, Danús, Garau, etc. Per part municipal record a Medina, Joan Pascual, Vadó, Sebas, Yañez, Valeriano, Cano, etc.

El resultat és lo de menys, donat lo bé que s'ho passaren els participants. Al final del partit hi hagué refresc en el mateix camp de futbol, oblidada ja la disputa de pocs moments abans. És de lamentar, com a nota negativa, la poca aflluència d'espectadors.

La gent, quan s'organitza un esdeveniment d'aquestes característiques, o molt més important, com el recent torneig internacional de futbol juvenil, no compareix pel camp, i jo me deman, ¿per què la gent no col.labora?

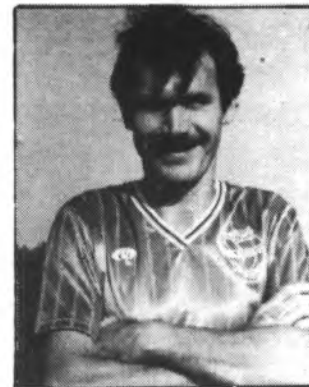
Segurament, la gent no s'atura a considerar el treball que suposa aquest tipus d'organitzacions, els preparatius que han estat necessaris, les hores perdudes per part de persones que tenen les seves pròpies ocupacions. Aquestes persones podrien invertir el seu lleure en la família o en les pròpies diversions, però no, l'utilitzen en preparar coses per als altres. S'hauria de valorar la il.lusió i la voluntat de tota la gent capaç d'organitzar un espectacle esportiu, ja sigui un torneig de futbol juvenil o sols un partit entre directius i funcionaris. Aquestes persones ho fan pensant en els aficionats, però sovint l'aficionat defrauda les esperances amb la seva manca de col.laboració. Així mateix, les enveges i rivalitats personals priven als esportistes i als joves d'aquest poble d'aprofitar-se del treball d'uns pocs en favor de l'esport.

És normal sentir en el poble: "Com que a això ho ha organitzat en Tal i jo no hi vaig o m'agradaria que fracassàs", o "Ja que el president és en Tal Altre i a mi no m'agrada, no aniré al futbol o no em faré soci", i així un llarg etc. d'enveges i de ganes de fotre-ho tot, sense veure que aquesta actitud no perjudica a una persona en concret sinó al Club i a l'esport.

Encara record, i ho vull posar com exemple de lo que venia diguent, que quan en Joan Vaquer era el president -Déu no vulgui que torni a succeir- al principi l'equip no anava bé, cosa que, sobretot quan es perdia un partit, era celebrada amb coca i vi en el Bar Llevant de Cala Rajada, sols perquè a aquests senyors no els agradava el president. Increïble però cert. La mentalitat del poble de Capdepera és increïble. La meitat treballa per crear i l'altra per destruir.

Ara que hem passat les eleccions municipals, pens que la persona que carviï aquesta mentalitat serà batle per molts d'anys.

I tu, lector de la meua pàgina, ¿de quin costat ets? ¿dels que creen o dels que destrueixen?

Trini

Jo sols et demanaria una cosa, amic aficionat, i és que ajudis a l'esport de Capdepera, que és el teu esport i el dels teus fills, un esport que pot ajudar als nostres joves a allunyar-se de mals camins, sobretot a mesura que les instal.lacions tercermundistes que tenim vagin canviant i estiguin al nivell que el teu fill es mereix, ja que aquest fill és l'esportista de demà.

Crec que he fuit una mica del tema que havia encetat i que no és altre que lo que ha succeït durant el mes, esportivament parlant.